

Túléltem!!!!

Igazából ez engem is meglepett, mert volt olyan pillanat, mikor csak egy hajszálon múlt, hogy feladjam annak ellenére, hogy se fáradt nem voltam, sem a gépnek nem volt semmi baja. Dobogókőig semmi gond nem volt. Az első betonos mászáson RZsoltival és Ködmönnel vonatoztunk felfelé, majd egyszerűen csak elmaradtak: előbb Ködmön, majd Zsolti is, így utólag érthető okokból. Dobogókőről lefele viszont nagyon tele lett a micsodám az egésszel versennyel, mikor az amúgy tök jó gyors, zúzos lefeléken sem lehetett, vagy csak lépésben lehetett haladni. Úgy éreztem, lesz vagy éjfél, mire célba érek ebben a tempóban. Aztán egy részen, mikor pont vállon cipelte mindenki a bringát, Viktor fotóztatott. Megálltam pár percre dumálni, meg jól meg is mondtam neki is, hogy Pilismarótig még elvonszolom magam, de aztán anyi, megyek haza. Volt ott egy másik srác is, aki egy zakó következtében megütötte a tányérját, és kérdezte, hogy miért nem megyek inkább onnan vissza, sokkal közelebb lenne. Én azonban tartottam magam a Pilismaróti feladáshoz, hogy azért hadd szenvedjek még kicsit. Marót előtt van egy patak, amiben eddigi versenyeken épphogy csak volt víz; most kb 40-50 centi mélyen hömpölygött benne aaz áradat, kérdeztem is a rendező sarcot, hogy volt-e aki átment rajta, erre mondta, hogy az élbolyban volt, csúnyán borult benne. Nekem maradt a térdig gázolás a jéghideg patakban. A csekkpointnál megtömtek zslével, meg felmatricázták a rajtszámomat, és mikor mondtam neki, hogy én itt most kiszállok, akkor totál elkezdtek belém önteni a lelket a gyerekek, hogy menjek már tovább. Bár tudtam, hogyha ott továbbmegyek, akkor Dobkövire már mindenképpen fel kell menni, ami extra szopás. Az meg ugye még szárazon is brutál, ilyen mocsárban meg különösen: a betonos rész végétől a lépcsők tetejéig végig tolni kellett a cuppogós trutyiban. Kb 1:15 óra alatt értem fel, ami totál kikészített idegileg. Volt olyan, hogy majdnem kiléptem a cipőmből, olyan mély volt a dzsuva. A lépcső után, mikor már végre tekerni is lehetett, kezdett visszajönni a kedvem, és ez meg is maradt a Szentlászló és Paprét utáni sártengerig. Dobkövin frissítópontnál Klaresz és Anita várt ránk, ahol felszedtem az ajándék kulacsot, aztán mentem is tovább. A csapnál pedig úgy kellett szólni Robiéknek, hogy ugyan már bíztassanak kicsit, ha már ott vannak :))))

Szentlászló előtt értem utol először középtávosokat, de már azok alig vonszolták magukat. Aztán a sártengerben sorban hagytam el őket. Ahol tudtam tekertem, mert azért mégis kényelmesebb, mint gyalogolni, bár így is elég nyögvenyelős volt. Ekkor ért utol Simon Emese és BB Hédi, akik nagyon komolyan meccseltek a harmadik helyért. Hol Hédinek állt be totál a bicaja és takarítania kellett, hol pedig Emese állt le görcs miatt. Innentől egyébként gyakorlatilag a célig együtt mentem velük. Apropos görcs: a szokásos tablettáim irtó jól dolgoztak. Kétszer éreztem görcsképződményt, de mindkétszer sikerült kitekerni a lábamból. Agyilag már kicsit lefáradtam, de még viszonylag jó erőben éreztem magam. Vízverés nyergéhez felfelé pl egyenesen úgy éreztem magam, mintha repülnék :) Frissítóponton itt találkoztam Jedivel, aki már nagyon kikészül elmondása szerint. Még pár sarasabb rész és az utolsó mászás után már kicsit felszabadultabb voltam. Talán túlságosan is lazára vettem a dolgot: ha már eddig sikerült megúszni zakó nélkül, akkor ideje pótolni. A Nagy-Villámtól lefelé a nagy köves letörésen dobtam egy szaltót. A külső ívre kerültem, gondoltam lejjövök már akkor a köveken, nehogy már le kelljen megint szállni. Első fék túlhúz, kő blokkol, bukfenc indul, de sikerül megfogni, ugráltam kicsit a vázon, aztán kb három méterrel lejjebb repültem át a kormányon és dobtam el a biciklit. Jó nagyot csattant a sziklákön. Ültem fél percet, de nem éreztem semmi fájdalmat, a bicanak sem történt semmi baja, úgyhogy megnyugodva mentem tovább. Dunaparton még egy kis száguldás, majd befutó. Itt már meglepően sokan vitték a láncukat, meg a váltójukat a kezükben :)

Kb 8 óra 5 perccel mentem, ami mint utólag kiderült, azért annyira nem is rossz idő, mert pl FD is 7 órát tekert. Na jó, a Parti 5 és fél órájához képest szar, de a srác egy terminátor. Egyébként nekem 96 km-t mért az óram, nem tudom ebben lehet-e szerepe a sok vállon cipelésnek, vagy pedig tényleg ennyivel volt rövidebb a pálya?

Célban a lebosszantóbb dolog tényleg az volt, hogy mire sorra kerültem a mosónál, már lebontottak mindent és már csak pár ember lézengett a területen. 9 után értem csak haza. Nem voltam fizikailag különösen fáradt, de az agyam totál leszívta a 8 órás tekerés. Belegondoltam, hogy ez egy komplett munkaidő és még az is néha nagyon lassan tud letelni :) Életem eddigi legnehezebb versenye volt. Az amortizációt szerintem az egy kicsit csökkenté, hogy nem szakadt végig az eső és talán nem mosta be mindenhová trutyimót a víz, mint Szilváson. Bár a

Untitled

telóban egy olajcsre tutinak tűnik, meg a hátsó kerekemet is megint lehet csapágyazni, bowdenezés sem ártana, de összességében jól ment a járgány. Így utólag visszagondolva komoly élvezetet tudott az is okozni, mikor végre haladni lehetett rendesen sár nélkül.

A motivációt pedig az jelentette, hogy két hét múlva ennél talán sokkal durvább mepróbáltatásban lesz részem, és ott viszont mindeképpen szeretnék végigmenni. Az eső ott is 80%-osan garantált :)